

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 570/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. sp. zn. 3 S 52/2011-76 z 18. septembra 2012, ako aj postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2013 doručená sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu a práva na informácie

zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 a 4, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S 52/2011-76 z 18. septembra 2012, ako aj postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu, Bratislava (ďalej len „rada“) č. RL/69/2010 zo 7. decembra 2012 o uložení jej sankcie – upozornenia na porušenie „*povinnosti stanovené (-ých) § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z.*“. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 S 52/2011 z 18. septembra 2012 žalobu zamietol. Najvyšší súd (konajúc o odvolaní sťažovateľky) rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013 potvrdil rozsudok krajského súdu z 18. septembra 2012.

3. Sťažovateľka tvrdí, že „že k zásahu a porušeniu jej práv došlo postupom najvyššieho súdu a krajského súd v súvislosti s ich napadnutými rozhodnutiami, ktorými neposkytli ochranu práv sťažovateľky, ale naopak potvrdili napadnuté rozhodnutie Rady, čím zachovali Radou vytvorený stav, ktorý je neprípustným zásahom do práv sťažovateľky, pričom vo svojich napadnutých rozhodnutiach došlo k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t. j. z ústavného hľadiska neospravedlňiteľná, neudržateľná a v konečnom dôsledku by viedla k odmietnutiu spravodlivosti“.

4. Ako dôvody podanej sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„A. Zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie – nedodržanie princípu právnej istoty a práva na odôvodnenie rozhodnutia“, v súvislosti s čím poukázala na rozsudky najvyššieho súdu v iných konaniach (napr. sp. zn. 6 Sžo 31/2011 a sp. zn. 5 SŽ 17/2011 a pod...), v ktorých najvyšší súd rozhodol v prípade právne totožných

vecí iným spôsobom, pričom v aktuálne posudzovanej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol „*presvedčivé a relevantné argumenty, pre ktoré bola v danej veci sťažovateľkinmu právu poskytnutá odlišná ochrana, než v inom označenom konaní...*“. Podľa názoru sťažovateľky so záverom najvyššieho súdu o nemožnosti aplikovať ňou uvedené skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu na predmetnú vec a s „*interpretáciou princípu právnej istoty nie je možné súhlasiť, nakoľko je arbitrárny a ústavne neudržateľne zasahuje do práv sťažovateľky*“.

B. Zásah do práva sťažovateľky na slobodu prejavu a spravodlivé súdne konanie – absencia kritérií oprávnenosti zásahu do slobody prejavu; nedostatočné odôvodnenie.“

V nadväznosti na to sťažovateľka uviedla, že „... *akýkoľvek zásah alebo obmedzenie šírenia informácií zo strany orgánu verejnej moci je potrebné považovať ako zásah do slobody prejavu, pričom takýto zásah musí zniesť ústavnoprávne limity a navyše splnenie týchto limitov musí byť v konaní riadne preukázané a odôvodnené...*

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Rady, ako aj z napadnutých rozhodnutí krajského a najvyššieho súdu je absolútne jednoznačné, že Rada ani krajský, či najvyšší súd absolútne nijakým spôsobom nešpecifikovali ani neodôvodnili naplnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľky.

Absencia uvedených kritérií, absencia ich preukázania a absencia odôvodnenia vo všetkých napadnutých rozhodnutiach predstavuje neodôvodnený zásah do slobody prejavu sťažovateľky, ktorý navyše porušuje právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, najmä právo na riadne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia.“

5. Na podporu svojich tvrdení (právnych názorov) sťažovateľka argumentovala odlišnými rozhodnutiami najvyššieho súdu v analogických veciach, rozhodnutiami ústavného súdu (napr. vo veciach IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 265/09, III. ÚS 42/09...), ako aj rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok č. 44179/98 vo veci Murphy proti Írsku; rozhodnutie č. 31457/1996 vo veci News Verlags GmbH & CoKG proti Rakúsku).

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva spoločnosti M., s. r. o... na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1), ods. 2) a ods. 4), právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2), Ústavy... a čl. 6 ods. 1 a čl. 10 Európskeho dohovoru..., rozsudkom Najvyššieho súdu... v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3 Sžo/63/2012 zo dňa 09. 04. 2013 rozsudkom Krajského súdu... v konaní pod sp. zn.: 3 S/52/2011-76 zo dňa 18. 09. 2012 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu... v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3 Sžo/63/2012 zo dňa 09. 04. 2013 rozsudkom Krajského súdu... v konaní pod sp. zn.: 3 S/52/2011-76 zo dňa 18. 09. 2012, sa zrušujú vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd... je povinný uhradiť spoločnosti M., s. r. o... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice... Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd (sloboda prejavu), pretože zahŕňa aj povinnosť aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti

alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

8. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013, ako aj rozsudkom krajského súdu č. k. 3 S 52/2011-76 z 18. septembra 2012.

II. A

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 3 S 52/2011-76 z 18. septembra 2012

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

10. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namietala vo vzťahu k postupu krajského súdu, mal právomoc rozhodovať v odvolacom konaní najvyšší súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 52/2011 a jeho rozsudok z 18. septembra 2012.

11. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného a iného práva postupom a rozhodnutím krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 63/2012

12. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013, zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho následného nesprávneho posúdenia. Najvyššiemu súdu najmä vytýkala arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť jeho rozhodnutia (pozri tiež body 3 až 5).

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci

ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

Najvyšší súd po oboznámení prvostupňového rozhodnutia, odvolacej argumentácie sťažovateľky a stanoviska žalovanej k nemu v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Najvyšší súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 212 ods. 1 O. s. p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.) s tým, že deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a rozsudok verejne vyhlásil.

Žalovaný rozhodnutím č. RL/69/2010 zo dňa 07. 12. 2010 uložil žalobcovi podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – upozornenie na porušenie zákona za to, že porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 28. 08. 2010 o cca 19.00 hod. odvysielal v rámci programovej služby J., v programe K. príspevok s názvom S., v ktorom došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti.

Najvyšší súd... uznesením sp. zn. 3 Sžo/14/2012 zo dňa 10. 05. 2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S/52/2011-29 zo dňa 24. 01. 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu zistených procesných pochybení v konaní pred súdom prvého stupňa.

Spornou ostáva skutočnosť, či odvysielaný príspevok v rámci spravodajského programu bol objektívny a nestranný, a teda či vysielateľ zabezpečil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z.

Senát Najvyššieho súdu... sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a súdneho spisu, s obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného č. RL/69/2010 zo dňa 07. 12. 2010, ako aj s prepisom predmetného príspevku a s obsahom obrazovo-zvukového záznamu predmetného príspevku. “

Po citovaní ustanovení „§ 244 ods. 1 O. s. p..., § 247 ods. 1 O. s. p..., § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z..., čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii..., § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..., § 4 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..., § 4 ods. 1... § 4 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.“, ako aj ich interpretácií najvyšší súd uviedol:

«Účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. je vytvorenie priestoru pre diskusiu o otázkach, ktoré sú predmetom verejného záujmu, pri súčasnom zamedzení zneužitia vysielacieho času v spravodajských a politicko-publicistických programoch na prezentovanie jednostranne zameraných informácií. Je zrejmé, že mediálna prezentácia názorov len jednej názorovej skupiny je v demokratickej spoločnosti nežiaducim javom, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské

práva. Ten vo svojej judikatúre vyslovil názor, že médiá zohrávajú podstatnú úlohu v demokratickej spoločnosti. Ako pasívnym recipientom informácií občanom musí byť umožnené, prijímať rozmanité informácie, aby si spomedzi nich mohli vybrať a utvoriť si pre danú otázku svoj vlastný názor, pričom práve pluralita myšlienok a informácií je to, čo robí demokratickú spoločnosť demokratickou (CASE OF ÇETIN AND OTHERS v. TURKEY, Applications nos. 40153/98 and 40160/98, bod č. 64).

Pojmy objektívnosť a nestrannosť sú pružnými právnymi pojmami, ktoré nie je možné presne právne definovať, ich obsah sa môže meniť, je podmienený okolnosťami prípadu, na ktorý sa aplikuje právna norma. Tieto pojmy nie je možné explicitne definovať pre otvorený okruh prípadov, keďže jednotlivé informácie a vyjadrenia je nutné vnímať v kontexte ich použitia, a to aj s prihliadnutím na osoby, ktoré dostanú v konkrétnom príspevku priestor na vyjadrenie. Žalovaný ich interpretoval v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný má v zmysle § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. povinnosť upozorniť vysielateľa na porušenie zákona. Upozornenie je sankciou preventívneho charakteru a je predpokladom uloženia pokuty za druhovo zhodné protiprávne správanie vysielateľa vytykané v upozornení. Žalovaný musí v upozornení identifikovať, akým konaním vysielateľa došlo k porušeniu povinnosti, čím je vysielateľ oboznámený so zakázaným správaním.

Žalovaným zvolené kritériá – relevancia, transparentnosť, presnosť, úplnosť, vecnosť, vyváženosť, rôznorodosť, aktuálnosť, zrozumiteľnosť, osvojenie si pozície odstupu a neutrality vo vzťahu k predmetu spravodajstva, absencia stranenia – sú podľa názoru najvyššieho súdu objektívne, logické a zrozumiteľné. Sú tiež súladné s výkladom týchto pojmov v odbornej literatúre – výkladových slovníkoch. Vzhľadom na zákonné vymedzenie povinností vysielateľa všeobecnými pojmami bolo právom žalovaného a vlastne aj nevyhnutnosťou zvoliť kritériá pre posudzovanie plnenia základných povinností vysielateľa a tým naplniť všeobecné zákonné definície konkrétnym obsahom. S ohľadom na obsah pojmov objektívnosť a nestrannosť, žalovaný správne vyhodnotil posudzovaný príspevok ako nesplňajúci požadované atribúty objektívnosti a nestrannosti. Žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odôvodnením, že odvysielaný príspevok nebol objektívny a nestranný, preto bolo namieste využiť zákonné obmedzenie slobody prejavu v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. Na spravodajské a politicko-

publicistické programy sa kladú vyššie kvalitatívne nároky, ktoré spočívajú najmä v objektivnosti a nestrannosti odvysielaných informácií. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že recipient si vie vyhodnotiť, či určitá informácia bola alebo nebola objektívna a nie je úlohou štátu „uvažovať za ľudí“ a určovať, ktorá informácia je objektívna a ktorá nie. Senát odvolacieho súdu tu poukazuje na skutočnosť, aby sa recipient mohol slobodne rozhodnúť a utvoriť si názor potrebuje mať prístup k viacerým názorom a nie len k jednostranne poňatým príspevkom, v ktorých by boli, resp. neboli zverejnené všetky dostupné objektívne informácie k danej téme. Požiadavky, aby názory odvysielané v spravodajských programoch boli objektívne a nestranné vyplývajú aj z čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, ako aj z Rezolúcie 428 (1970) Parlamentného zhromaždenia Rady Európy. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nezasahuje do techniky ani formy spracovania príspevku, ale len poskytuje návod ako má žalobca dodržiavať povinnosti stanovené § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. Konečné rozhodnutie, ako zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť vysielaných programov však spočíva na vysielateľovi.

K námietke žalobcu týkajúcej sa nedostatočného vymedzenia skutkovej vety vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného senát najvyššieho súdu uvádza, že bol formulovaný jednoznačne, keďže z výroku bolo zrejmé, kedy bol spáchaný správny delikt (28. 08. 2010 o cca 19:00 hod.), ako bol spáchaný (odvysielanie príspevku s názvom S. v rámci programovej služby J.), s uvedením ustanovenia zákona [§ 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z.] a v akom programe odvysielanom žalobcom (K.). Výrok s obdobnou formuláciou posudzoval aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 322/2011 zo dňa 27. 07. 2011 a námietku sťažovateľa ohľadom formulácie výroku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K uvedeným záverom dospel najvyšší súd aj po oboznámení sa s obsahom rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 6 Sžo/31/2011 a aj s rozsudkom sp. značka 3 Sžo/200/2010 zo dňa 08. 10. 2010, avšak musí konštatovať, že uvedené rozsudky v časti, v ktorých sa uvádza, že v preskúmaných rozhodnutiach Rady nebol riadne formulovaný výrok, v danej veci, nemožno v tomto prípade aplikovať.

V preskúmanom rozhodnutí žalovanej, na rozdiel od rozhodnutí Rady preskúmaných v citovaných rozsudkoch, výrok dostatočným spôsobom popisuje samotný

skutok (vrátane dátumu, času, vysielacieho okruhu), ktorým malo prísť k porušeniu povinnosti zo strany vysielateľa.

Rovnako zo vzťahu k posúdeniu objektívnosti predmetného skutku odvolací súd konštatuje, že v uvedených rozsudkoch ide o úplne odlišné skutky - bol posudzovaný iný druh programu - diskusná relácia (politicko-publicistického charakteru, s vopred pozvanými hosťami) ako v tomto prípade, keď ide o posúdenie objektívnosti príspevku odvysielaného v spravodajskej relácii. Príspevok bol v tomto prípade vopred pripravený a autor príspevku mal možnosť nie len vybrať okruh osôb – respondentov, ale aj obsah odpovedí respondentov, ktoré bude príspevok obsahovať a ktoré vysielateľ odvysielala.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. značka 3 Sžo/200/2010 zo dňa 08. 10. 2010, na ktorý odkazuje rozsudok najvyššieho súdu sp. značka 6 Sžo/31/2011, sa vyjadruje okrem iného i k úlohe moderátorov v diskusnej relácii politicko-publicistického charakteru vo vzťahu k objektívnosti programu. Ide ale o skutkovo úplne iný prípad a preto aplikácia uvedených rozsudkov najvyššieho súdu a záverov v nich obsiahnutých na túto vec, nie je možná. Je síce pravdou, že v zásade ide o prípady, v ktorých boli preskúmané rozhodnutia Rady vydané na základe zistenia porušenia rovnakej povinnosti vysielateľa, ale za úplne iného skutkového stavu veci.

Z dôvodov uvedených vyššie, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. ako vecne správny potvrdil, keď dospel k totožnému záveru ako krajský súd, že v preskúmanej veci bol správnym orgánom dostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvodený správny právny záver. Nebolo preto v súdnom preskúmaní zistené porušenie zákona v postupe a rozhodovaní správneho orgánu.»

16. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 63/2012 z 9. apríla 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne (odvolacie) závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav (odvolávajúc sa aj na predošlé konanie vo veci, pozn.), k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru (pozri bod 7, tiež body 1 a 6), a to najmä

z dôvodu nepreukázania a neodôvodnenia oprávnenosti zásahu do slobody závermi napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Ústavný súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy a dohovoru, ktoré mali byť podľa nej taktiež porušené. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy, resp. práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru.

20. Absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

21. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru zjavne neopodstatnená.

22. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojich tvrdení argumentuje inými (rozdielnymi) rozhodnutiami najvyššieho súdu v podobných právnych veciach, ústavný súd poznamenáva, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, prípadne dovolacieho súdu

(m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08, I. ÚS 393/08). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov upravujú § 21 až § 23 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013